

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
НАЦІОНАЛЬНИЙ ПЕДАГОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІМЕНІ М. П. ДРАГОМАНОВА**
Факультет менеджменту освіти і науки
Кафедра управління, інформаційно-аналітичної діяльності
та євроінтеграції
Ресурсний центр зі сталого місцевого розвитку
НПУ імені М. П. Драгоманова
Лабораторія інформаційного та аналітичного забезпечення
управління
Лабораторія державно-громадського управління освітою

**СИСТЕМНИЙ АНАЛІЗ
В УПРАВЛІННІ ОСВІТОЮ:
МІЖГАЛУЗЕВІ ДОСЛІДЖЕННЯ**

ЗБІРНИК НАУКОВИХ ПРАЦЬ

Випуск 1

Київ – 2020

УДК 303.732.4
С 41

Редакційна колегія:

В. П. Бех, доктор філософських наук, професор (голова редакційної колегії);
В. Л. Савельєв, доктор історичних наук, професор; Ю. В. Бех, доктор
філософських наук, професор; Т. А. Жижко, доктор філософських наук,
професор; О. Г. Рябека, доктор філософських наук, професор;
О. О. Романовський, доктор економічних наук, професор; Н. В. Крохмаль,
кандидат філософських наук, доцент (відповідальний секретар);
Я. О. Чепуренко, кандидат історичних наук, доцент (заступник голови
редакційної колегії).

Системний аналіз в управлінні освітою: міжгалузеві дослідження:

збірник наукових праць / В. П. Бех (голова редакційної колегії) та інші; Нац.
пед ун-т ім. М. П. Драгоманова. Випуск 1. – К. : Ореол-Сервіс, 2020. –147 с.

Збірник наукових праць розкриває актуальні питання міжгалузевих
досліджень системного аналізу, як методологічної основи дослідження
різноманітних об'єктів, зокрема в галузі освіти.

Призначений науковцям, викладачам, магістрантам і студентам
вищих навчальних закладів, керівникам-практикам, а також усім, хто
цікавиться актуальними питаннями підготовки менеджерів для
загальноосвітніх навчальних закладів.

УДК 303.732.4

ЗМІСТ

СИСТЕМНЕ МИСЛЕННЯ У ПАРАДИГМІ СУЧАСНОГО ОСВІТНЬОГО ПРОЦЕСУ	
Володимир Бех, Тетяна Жижко, Юлія Бех,.....	5
МЕХАНІЗМ СИСТЕМНОГО МИСЛЕННЯ ОСОБИСТОСТІ ЛЮДИНИ: СТРУКТУРНО-ФУНКЦІОНАЛЬНИЙ КОНТЕКСТ	
Володимир Бех, Юлія Бех, Микола Туленков	13
СИСТЕМНИЙ ПІДХІД ДО ПІДГОТОВКИ КЕРІВНИКІВ ЗАКЛАДІВ ЗАГАЛЬНОЇ СЕРЕДНЬОЇ ОСВІТИ	
Василь Базелюк	31
ІДЕЯ КВАНТОВОГО МИСЛЕННЯ ТА ШЛЯХИ ЇЇ ОСВОЄННЯ: ПЕРШИЙ ПОГЛЯД І ПЕРСПЕКТИВИ	
Валерій Биков	37
СИСТЕМНИЙ АНАЛІЗ ПРИ ОРГАНІЗАЦІЇ ІНКЛЮЗИВНОГО НАВЧАННЯ В ШКОЛІ	
Олена Головіна	49
PEACE EDUCATION В ОСВІТНІХ СТРАТЕГІЯХ ЄВРОПИ ТА УКРАЇНИ	
Роман Додонов	53
СИСТЕМНИЙ АНАЛІЗ В УПРАВЛІННІ ТУРИСТИЧНОЮ ОСВІТОЮ: ВИКЛИКИ НЕПРОСТОГО ДВАДЦЯТИРІЧЧЯ	
Тетяна Дудка.....	57
ВЗАЄМОДІЯ ЗАКЛАДІВ ОСВІТИ З ГРОМАДСЬКИМИ ОРГАНІЗАЦІЯМИ: КРИТЕРІЇ ЕФЕКТИВНОГО УПРАВЛІННЯ	
Марія Єльнікова	60
СИСТЕМНИЙ АНАЛІЗ ГЕНЕЗИСУ ПЛАНЕТАРНОЇ ОСОБИСТОСТІ У КОНТЕКСТІ ЦИВІЛІЗАЦІЙНОГО ПІДХОДУ	
Жень Цзя	65
ПАРАДИГМА СИСТЕМНОГО МИСЛЕННЯ У ДИСКУРСІ ПІДГОТОВКИ ФАХІВЦІВ З МЕНЕДЖМЕНТУ	
Тетяна Жижко, Юлія Бех,.....	73
СИСТЕМНИЙ ПОГЛЯД НА ЖИТТЄВИЙ ЦИКЛ ІНДУСТРІАЛЬНОЇ ОСВІТИ	
Василь Зінкевич.....	81
КОНЦЕПТУАЛЬНІ ЗАСАДИ ОЦІНЮВАННЯ ЯКОСТІ ПІДГОТОВКИ ФАХІВЦІВ У ЗАКЛАДАХ ФАХОВОЇ ПЕРЕДВИЩОЇ ОСВІТИ: СИСТЕМНИЙ ПІДХІД	
Андрій Каленський, Зоя Туряниця	88
АКТУАЛІЗАЦІЯ ПРОГНОСТИЧНОГО ПІДХОДУ В УПРАВЛІННІ СУЧАСНОЮ ВИЩОЮ ОСВІТОЮ	
Наталія Лепська.....	95

СИСТЕМНИЙ ПІДХІД У ДОСЛІДЖЕННІ ГРОМАДЯНСЬКОГО РОЗВИТКУ ОСОБИСТОСТІ	
Оксана Лукашевич	99
ПЕРСПЕКТИВИ ТА ВИКЛИКИ ОСВІТНЬОГО ПРОЦЕСУ В ІНФОРМАЦІЙНОМУ СУСПІЛЬСТВІ	
Юлія Мальована, Анна Руднева	106
ЗАГАЛЬНІ ПРИНЦИПИ ВИКОРИСТАННЯ СИСТЕМНОГО ПІДХОДУ В ДОСЛІДЖЕННЯХ ПОЛІТИЧНИХ СИСТЕМ	
Наталія Резанова.....	110
СИСТЕМНИЙ АНАЛІЗ ІМПЕРАТИВУ РОЗВИТКУ ІННОВАЦІЙНОГО УПРАВЛІННЯ	
Оксана Сташкевич.....	122
ВИБІР СИСТЕМИ УПРАВЛІННЯ ВЕБ-СЕРВЕРОМ ЗАКЛАДУ ВИЩОЇ ОСВІТИ	
Василь Франчук.....	129
СИСТЕМНИЙ ПІДХІД ДО КОНСАЛТИНГОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В ОСВІТІ	
Янна Чепуренко.....	134
СИСТЕМНИЙ ПІДХІД У ДОСЛІДЖЕННІ СОЦІАЛЬНОСТІ	
Олена Яценко.....	140

СИСТЕМНИЙ ПІДХІД У ДОСЛІДЖЕННІ СОЦІАЛЬНОСТІ

Олена Яценко,

кандидат філософських наук,
доцент кафедри методології науки та міжнародної освіти
Національний педагогічний університет імені М. П. Драгоманова,
м. Київ

У статті здійснюється філософський аналіз основних способів інтерпретації феномену соціального в контексті дихотомій «ідеальне – реальне», «суб'єктивне – об'єктивне», «субстанція – відношення», «діяльність – структура» на основі системного принципу методологічного операціоналізму. Проаналізовано основні теоретичні засади дефініції соціальності. Обґрунтовано тезу про соціальність та соціум як вихідні детермінанти рефлексії культури.

Ключові слова: соціум, соціальність, культура, субстанція, відношення, діяльність, структура.

Проблема соціальності є надзвичайно актуальною в сучасному гуманітарному дискурсі. Адже відповідно до принципів та акцентів її розв'язання визначаються контури інтерпретації низки проблем політичного, економічного, етнічного та глобального екологічного гатунку. Так, Марта Редіс (Martha Radice, 2019) аналізує проблему реалізації соціальності в контексті сучасного урбанізованого ландшафту, специфіку якого авторка називає «мультикультурою». Цієї логіки розуміння феномену соціальності та її ролі дотримується також Джеф Малпас (Jeff Malpas, 1997). Він доводить, що феномен соціальності лежить в основі просторових уявлень та орієнтацій людини. Іншими словами, фундаментальна проблема єдиного та множинного в якості генезису передбачає соціальність.

Справедливою буде думка про соціальність як певну передумову, контекст для реалізації. Тому доречно зауважує Сара Пінк (Sarah Pink, 2008), що інтерпретує цю категорію комплексно, як єдність діяльності, соціальності та місця. На її думку, єдність цих факторів продукує своєрідні соціальні локуси, відносно яких доречно виносити судження оціночного та прогностичного характеру.

Даніель Хьорт (Daniel Hjorth, 2013) досліджує соціальність з позицій комерціалізації сучасного суспільного життя. Він вважає, що взаємодія суспільства та бізнесу призводить не тільки до становлення поняття «соціальне підприємництво», але суттєво трансформує зміст дефінітивних практик феномену соціальності. Іншими словами, способи визначення

соціальності формуються відповідно до контексту, в якому відбувається формування градації визначення цінності.

Проте більш суттєвим у визначенні змісту категорії соціальності є не капітал, а цінності іншого порядку. Часто категорію соціальності ототожнюють із громадянською свідомістю або позицією. Методологія такого підходу до вивчення соціальності викликає певні сумніви. Так, Тревор Стек (Trevor Stack, 2012) виділяє чотири категорії визначення громадянства: політичне, національне, юридичне та громадянська соціальність. Якщо перші три категорії відомі та зрозумілі, то громадянська соціальність означає стійкі структури свідомості індивідів, що ідентифікують себе як частину певної спільноти, не обмежену етнічними або державними факторами. Це вмотивоване відчуття приналежності до доволі абстрактної спільноти, спільноти як такої. До такої диференціації автор приходять на основі значної емпіричної бази анкетування та опитування реципієнтів різних категорій. Сам факт такої мотиваційної структури вважаємо аргументом, що підтверджує визначення соціальності як інтенціональності суб'єктивності до соціального. Але громадянство є похідним феноменом, як форма втілення і реалізація такої інтенції в об'єктивованих структурах соціального життя.

В контексті визначення соціальності як передумови формує свою концепцію Тревор Бутт (Trevor Butt, 1998), який вважає соціальність основою феномену емпатії та досліджує її в контексті екзистенціальної феноменології М. Мерло-Понті. Л. М. Лейтнер та Д. Т. Фенінгер (L. M. Leitner & D. T. Pfenninger, 1994) також дотримуються лінії ототожнення соціальності та емпатії. Дещо в іншому контексті досліджує соціальність Маргарет Гілберт (Margaret Gilbert, 1998). Вона аналізує феномен соціальності на підставі понять «спільний намір» та «спільна дія». Іншими словами, досліджувати соціальність обґрунтовано з позицій соціальної конвенції та колективних переконань. В іншому випадку, дискурс соціальності набуває ознак зайвої спекуляції.

Також продуктивним напрямком дослідження соціальності є вивчення специфіки її експлікації з огляду на історичний контекст. Соціальність Античності, Середньовіччя, Модерну вмотивована та ідеологізована різними світоглядними принципами. Відповідно, сьогодення також формує своєрідні принципи соціальності. Так, Лі Томпсон та Джулі Каплс (Lee Thompson & Julie Cuples, 2008) досліджують становлення цифрової соціальності в мережевому просторі сучасних ІКТ. На їхню думку, сучасні гаджети не нівелюють соціальність, а змінюють форму її експлікації.

Отже, плюралізм напрямків та методологій дослідження феномену соціальності дійсно вражає. Проте таке розмаїття свідчить, швидше, про брак системного підходу до вивчення цього феномену. Тому спробуємо здійснити системний аналіз категорії соціальності відповідно до основних принципів інтерпретації феномену соціального як такого. Так, на думку

М. Ю. Резніка, основні протиріччя в розумінні сутності соціального полягають в наступному: «Соціальний світ є ідеальний або реальний феномен» [11, с. 40]. Дійсно, суспільство не представлене в наявному бутті в якості самостійного та цілісного феномену. Тому суспільство слід розуміти як своєрідний інтелігібельний конструкт, абстракцію, ідею, що остаточно не піддається редукції до конкретного втілення, уречевлення. З іншого, суспільство – це, насамперед, конкретні люди, індивіди та особистості. Суспільство як таке існує завдяки та заради людини, без людини суспільство не можливе. Таким чином, ця дихотомія втілює онтологічну диференціацію між даним та повинним, наявним та ідеалом. Ґрунтовного опрацювання ця проблема отримала ще за часів створення метафізичних систем Платона та Аристотеля. Слідуючи поглядам класиків зазначимо, що стосовно дослідження сутності та специфіки суспільства дескриптивні та експериментальні методи, вельми продуктивні у природознавчому циклі наук, не прийнятні. З огляду на це постає до уваги інший ракурс проблематики соціального: «Соціальний світ є «штучний» або «природний» феномен» [11, с. 41]. Уявлення про особливий онтологічний статус соціального стверджується разом із прогресом людської свободи. Традиційне архаїчне суспільство абсолютно органічно включене в цілісний контекст Всесвіту. Острах, що соціальне є не природне, довільне утворення, а суспільство – царина свавілля, з'являється за умови досить високого рівня особистої автономності та свободи, та досить високого рівня суб'єктивності та рефлексії. Яскравий приклад – теорії суспільного договору, що виникають в добу Нового часу. До речі, мейнстрімом цієї доби по праву вважають ґносеологію, що свідчить про зростання автономності як штучного постає проблема відчуження, масштабність та значення якої складно переоцінити. І вже за добу Романтизму можливе формулювання такої проблеми: «Соціальний світ як суб'єктивний (та інтерсуб'єктивний) або об'єктивний феномен» [11, с. 42]. Вихідною тезою у розкритті цієї опозиції вважаємо проблему комунікації. Розуміння суспільства як феномену суб'єктивного культивує унікальність та оригінальність певного окремого індивіда. Разом з тим виникає проблема налагодження зв'язку зі спільнотою, і цей процес досить часто носить трагічний характер.

Не меншою небезпекою обертається переконання в об'єктивному статусі соціального світу. Така мотивація призводить до визнання суспільства як об'єктивної цінності, єдиної достовірної дійсності, переваги колективного над приватним. Деяку гіперболізацію у втіленні цього принципу можна прослідити на ритуалізованих практиках «радянського минулого» нашої держави. Отже, вихідна установка у вирішення протиріччя «ідеальне-реальне», «природне-штучне», «суб'єктивне-об'єктивне» зумовлює зміст всіх подальших смислових побудов та

інтелектуальних пошуків відносно проблеми соціального. Вибір у цьому випадку здійснюється не в системі «істина/хиба», а в системі світоглядних принципів та переконань. Саме тому правомірним буде стверджувати, що соціальна площина є реалізацією принципу свободи, притаманної людині. Отже, маємо всі підстави вважати суспільство феноменом водночас реальним та ідеальним, природним та над-природним, суб'єктивним та об'єктивним. Сформулюємо гіпотезу, що визначені дихотомії отримують продуктивне вирішення за допомогою діалектичної, або кон'юнктивної логіки. Такий методологічний підхід акцентовано на приматі цілого, що об'єднує бінарні опозиції, виявлені в ході диференціації.

Проте таким рішенням проблема соціального не вичерпується. Якщо зазначені вище дихотомії підлягають розв'язанню в сфері практичної філософії, то слід визначитись щодо більш фундаментального рівня проблеми. Так, основним питанням, що зумовлює, або, скоріше, відображає сутність кризи сучасних світоглядних наук, в першу чергу філософії, є наступне: світ є субстанція або відношення, «взаємозв'язок явищ» [11, с. 42]? Револьюційні досягнення квантової теорії фізики якщо не компрометують, то значною мірою обмежують легітимність уявлень про корпускулярну, або атомістичну будову Всесвіту. З огляду на це поняття субстанції (сутності в розумінні Аристотеля) втрачає зміст. Світ як ціле розпилюється в нескінченність умовного способу буття. Пізнання за таких обставин керується не критерієм істини, а вірою, очікуванням. Гносеологічна позиція, що розуміє світ в цілому, а, отже, і соціальну систему виключно як взаємозв'язок явищ, фокусується на конкретиці подій. Така локалізація проблемного поля не дозволяє дійти до висновків загального плану, універсальних принципів соціальності. Саме тому дослідження на рівні сенсу (сутності) певного феномену в якості апіорного принципу передбачають розуміння його (тобто феномену) як субстанціального, тобто автономного, самостійного, онтологічно виразного. Повторимося, що методологія наук природознавчого циклу не прийнятна до наук світоглядних. Тому, навіть спостерігаючи суспільне життя як взаємозв'язок явищ, ми з необхідністю розуміємо його як субстанціальне, закономірне, передбачуване та прогнозоване, а найголовніше – психологічно комфортне.

Інший ракурс проблема соціального отримує в дихотомії розуміння суспільства як «діяльності» або «структури» [11, с. 43]. Слідуючи логіці кон'юнкції, спробуємо встановити синтез цих двох понять. Не складно помітити, що поняття діяльності та структури належать до різних рівнів епістемологічного аналізу. Дійсно, діяльність як така передбачає цілісність, завершеність, результативність та процесуальність. Структура також вирізняється цілісністю та завершеністю, хоча б і локальною. Проте структура константна, позбавлена динаміки. Найбільш

вагомим чинником в дослідженні діяльності є її мета, або результат, ефективність. Структура потрапляє в проблемне поле дослідження вже за наявності певного ефекту, як процедура розкриття внутрішнього механізму феномену, що вже має місце. Так, онтологічний статус такого феномену як соціум виходячи з різних пізнавальних стратегій можливо тлумачити як цілісність, що містить певну структуру; та діяльність, що передбачає сутнісну необхідність реалізації певної мети. Отже, соціум як складна система організації містить структуру, що слугує запорукою життєдіяльності системи в цілому. Вирішення питання, що є вихідним, принциповим для розуміння сутності соціуму: структура або діяльність здається нам не продуктивним. Ці поняття взаємопов'язані: структура робить можливою здійснення діяльності, діяльність можлива за умови наявності відповідної структури, сама як така містить структурні складові. Тому дихотомія «структура/ діяльність» у вивченні природи соціального продуктивна виключно в межах певного проблемного поля дослідження.

Отже, соціум є водночас реальний феномен онтологічної даності, та ідеальний образ-концепт, що зумовлює динаміку його життєдіяльності. Існує суспільство в якості налагодженої системи окремих його структурних компонентів, тобто як відношення, або взаємозв'язок явищ, подій, індивідів та груп. Такий спосіб існування соціального за характером своїм субстанціальний: не беручи до уваги відмінності історичного простору-часу, суспільство є завжди ієрархічно побудована система комунікацій. З огляду на розуміння суспільства як системи певного типу, логічно стверджувати наявність внутрішньої структури та відповідних чинників регуляції цілісності та стабільності соціуму, що має місце в різноманітних суспільних практиках та діяльності індивідів. Поєднання зазначені вище дихотомії отримують в понятті соціальності, тобто передумови існування суспільства. В. Л. Абушенко та Н. Б. Отрешко в статті «До визначення поняття соціальності в сучасній соціології» дають такі варіанти дефініції терміну. По-перше, «соціальність як особливий тип реальності» [10, с. 16]. Дійсно, є всі підстави вважати соціум та соціальне в якості особливого сегменту, або модусу реальності. В такому разі зміст понять соціум та соціальність тотожний, отже, немає сенсу примножувати сутності. По-друге, соціальність тлумачиться «як сітка взаємодій, що формується в повсякденних рутинних соціальних практиках» [10, с. 16]. В даному випадку акценовано увагу на певній алгоритмічності, раціональності, закономірності, що простежується в поведінці людей. Складаються такі більш-менш прогнозовані суспільні відносини в повсякденних практиках, та що зумовлює їх зміст та спрямованість? Така сітка взаємодій, на нашу думку, швидше наслідок експлікації соціальності, а не її сутність. По-третє, соціальність «як одна з характеристик людської діяльності» [10, с. 16]. Якщо соціальність є однією з характеристик

діяльності, то які інші? Чи можна виділити такі ж за рівнем абстракції предикати діяльності? Діяльність сама по собі можлива лише на тлі соціального. Складно вести мову про діяльність дитини віком, наприклад, 3 роки. Але окремі риси соціальності в поведінці такої дитини вже присутні. Тому соціалізація та соціальність і в хронологічному, і в науковому сенсі передують діяльності, спричиняє та формує її.

Наступне визначення соціальності «як можливості сумісності дій різних суб'єктів в одному історичному просторі-часі» [10, с. 16]. Так, провести диференціацію понять «соціальність» та «соціум» видається виправданим за допомогою категорій «можливість / дійсність». Соціальність є передумовою та можливістю об'єднання автономних свідомостей в єдину над-персоніфіковану цілісність, тобто суспільство. Зважаючи на реалізованість цієї можливості як сталого феномену дійсності, є підстави вважати зв'язок між можливістю та дійсністю, соціальністю та суспільством необхідним. Тобто суспільство формується внаслідок сприятливих для цього умов. Видатний мислитель Античності Аристотель вирізняв матеріальну причину, вказуючи на наявність іманентної логіки речовини, яким би метаморфозам її не піддавали. Окремі індивіди атрибутивно наділені соціальністю та мають потребу приналежності до соціальної групи. Так, в екзистенціальній філософії специфічною ознакою екзистенції є «буття-до-Іншого». Життя людини є спрямованість до Іншого, що засвідчує ціла плеяда видатних класиків, щоправда, даючи різну адресацію та емоційну оцінку цього спрямування. Налагодження комунікації з Іншим з необхідністю передбачає наявність медіатора, або медіативного простору, простору зв'язку. Безумовно, що таку функцію медіації виконує семіотична, або знаково-символьна реальність, тобто культура. Отже, культура експлікує соціальність як атрибутивну рису, притаманну людській сутності, та виступає в якості чинника консолідації соціуму як цілого.

Список використаних джерел

1. Butt T. Sociality, role, and embodiment. *Journal of Constructivist Psychology*. Volume 11, 1998 – Issue 2. Pages 105-116. <https://doi.org/10.1080/10720539808404643>
2. Gilbert M. In Search of Sociality. *Philosophical Explorations. An International Journal for the Philosophy of Mind and Action*. Volume 1, 1998. Issue 3. Pages 233-241. <https://doi.org/10.1080/10001998098538702>
3. Hjorth D. Public entrepreneurship: desiring social change, creating sociality. *Entrepreneurship & Regional Development. An International Journal*. Volume 25, 2013 – Issue 1-2: The distinctiveness of the European tradition in entrepreneurship research. Pages 34-51. <https://doi.org/10.1080/08985626.2012.746883>
4. Leitner L. M., Pfenninger D. T. Sociality and optimal functioning. *Journal of Constructivist Psychology*. Volume 7, 1994. Issue 2. Pages 119-135. <https://doi.org/10.1080/10720539408405073>

5. Malpas J. Space and sociality. *International Journal of Philosophical Studies*. Volume 5, 1997 – Issue 1. Pages 53-79. <https://doi.org/10.1080/09672559708570845>
6. Pink S. Re-thinking Contemporary Activism: From Community to Emplaced Sociality. *Ethnos. Journal of Anthropology*. Volume 73, 2008 – Issue 2. Pages 163-188 <https://doi.org/10.1080/00141840802180355>
7. Radice M. Sociality, spatiality, conviviality, community. *Ethnic and Racial Studies*. Volume 42, 2019. Issue 3. Pages 395-401. <https://doi.org/10.1080/01419870.2019.1536275>
8. Stack T. Beyond the state? Civil sociality and other notions of citizenship. *Citizenship Studies*. Volume 16, 2012. Issue 7. Pages 871-885. <https://doi.org/10.1080/13621025.2012.716197>
9. Thompson L., Cupples J. Seen and not heard? Text messaging and digital sociality. *Social & Cultural Geography*. Volume 9, 2008. Issue 1. Pages 95-108. <https://doi.org/10.1080/14649360701789634>
10. Абушенко В.Л., Отрешко Н.Б. К определению понятия социальности в современной социологии. *Вісник Одеського національного університету*. Том 14. Випуск 2. Соціологія і політичні науки. 2009. С.12-17.
11. Резник Ю.М. Введение в социальную теорию. Социальная эпистемология. пособие. М.: Институт востоковедения РАН, 1999. 327 с.

Наукове видання

**СИСТЕМНИЙ АНАЛІЗ
В УПРАВЛІННІ ОСВІТОЮ:
МІЖГАЛУЗЕВІ ДОСЛІДЖЕННЯ**

ЗБІРНИК НАУКОВИХ ПРАЦЬ

Укладач – кандидат філософських наук, доцент Н. Крохмаль
Відповідальна кандидат історичних наук, доцент Я. Чепуренко
за випуск –

Підписано до друку 11.06.2020.
Формат 60x84/16 Папір офсетний. Гарнітура Таймс. Друк офсетний.
Віддруковано з оригіналів

Видавництво Ореол-Сервіс
03143 м. Київ, вул. Заболотного, 150А
тел. (067) 736 57 04